

**VIGILIE  
POSTNÍCH  
NEDĚLÍ**

## HYMNUS

**E**x more docti mýstico ser-vémus absti-nénti-am,  
 deno di-érum círculo ducto quater no-tíssimo.

2. Lex et prophé-tæ prí-mitus hanc prætulérunt, póstmodum  
 Christus sacrávit, ómni-um rex atque fac-tor témporum.

3. Utámur ergo párci-us ver-bis, cibus et pótibus,  
 somno, iocis et árci-us perstémus in custó-di-a.

4. Vitémus autem péssima quæ súbru-unt mentes vagas,  
 nullúmque demus cállido hosti locum tyránnidis.

*Dx.* Præsta, be-á-ta Trí-nitas, con-céde, simplex Unitas,  
 ut fructu-ósa sint tu-is hæc parcitá-tis mú-nera. A-men.

## HYMNUS

**T** ajemným zvy-kem ve-deni sva- tý půst zacho-vávejme,  
 jenž okruh čtyřiceti dní, všem dobře známý, proběhne.

2. Už Zákon s pro-roky jej znal a všem jej dopo-ručoval,  
 pak posvětil jej Kristus sám, všech věků Tvůr-ce a náš Pán.

3. Bud' me teď ve všem střídmější: v po-krmech, spánku, při ře-  
 či, i ve svých žertech, v nápoji, a bděme os-traži-těji.

4. Chraňme se svo-dů lá-kavých, jsou zkázou myslí těkavých,  
 a nesvolme, by chytrou lstí nás tyran str- hl v o-troctví.

*Dx.* To, trojjediný Bo-že, dej, a v tom nám nejvíc pomáhej,  
 ať tato postní doba všem přináší po-žehna-nou žeň. A-men.

## 1. NEDĚLE POSTNÍ

Hymnus na str. 2.

## 1. antifona

AG 425

Pane, otevři mé rty a začnu tě chválit.

Žl 50, 17

vlla

**D** ómine, lábi-a me-a apéri-es: et os me-um annunti-ábit lau-  
dem tu-am.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.1. ~**V kříži Páně** || poznáváme strom **ž**ivota.

## Žalm 1

## Cesta spravedlivých a hříšných

Blažení, kdo s důvěrou v Kristův kříž sestoupili do křestní vody. (Autor z 2. stol.)

**Šťasten**, kdo nechodí, jak bezbožní mu radí, † na cestu hříšníků kdo **nestoupá** \* a neseďává **v kruhu rouhačů**,

kdo naopak se těší ze **zákona Páně** \* a dnem i nocí **o něm přemítá**.

Je jako strom při živých vodách **zasažený**, \* ovoce nese **správně ve svůj čas** a jeho listí **nikdy nezvadá**, \* cokoliv počne, všechno **se mu daří**.

Ne tak s bezbožnými, **naprosto** ne tak: \* ti jsou jak pleva **unášena větrem**.

Bezbožní proto **neobstojí na soudu** \* a hříšní v shromáždění **spravedlivých**.

Vždyť cestu **spravedlivých střeží** Pán, \* zlá cesta hříšných vede **do záhuby**.

Sláva **Otci i Synu** \* i **Duchu svatému**,

jako byla na počátku i **nyní i vždycky** \* a na věky **věků. Amen.** A.

## 2. antifona

AG 433

Přilnul jsem k tobě celou svou duší, Bože.

Žl 62, 9

VIII G

A dhásit ánima me-a post te, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.2. ~Svého **Krále** || jsem ustanovil na **Siónu**.

## Žalm 2

## Mesiáš — král a vítěz

Spolčili se proti tvému svatému služebníku Ježíšovi,  
kterého jsi pomazal za Mesiáše.

(Sk 4, 27)

Proč se bouří kmeny **pohanů**, \* národy proč snují **marné plány**?

K boji povstávají **králové**, †  
smlouvají se vládci proti **Pánu**, \*  
proti jeho **pomazanému**.

„Zpřetrhejme jejich **okovy**, \* shodme  
ze sebe ta **jejich pouta!**“

Směje se jim na nebesích **Pán**, \*  
úsměšek má pro ně **na svém trůnu**.

Potom k nim však s hněvem **promluví**, \* vyděsí je ve svém **rozhořčení**:

„Já jsem svého krále **dosadil** \*  
na **Siónu**, na své **svaté hoře!**“

Rozhodnutí Páně **rozhlásím**. † Takto  
ke mně promluvil můj **Pán**: \* „Tys  
můj syn, dnes já jsem **tebe zplodil!**“

Požádej, a národy ti **dám**, \* zemi  
budeš vlastnit **do všech končin**.

Povládněš jim prutem **železným**, \*  
jako z hlíny džbán je **můžeš rozbít!**“

Proto, **králové**, už prohlédněte, \*  
poučit se dejte, **vládci země!**

V bázni služte Pánu, **vzývejte ho**, \*  
v rozechvění líbejte **mu nohy**,

ať se k vaší zkáze **nerozhorlí**, †  
neboť hněvem snadno může  
**vzplanout**. \* Blaze všem, kdo  
**důvěřují v něho!**

Sláva Otci i **Synu** \* i **Duchu svatému**,  
jako byla na počátku i nyní  
i **vždycky** \* a na věky **věků**. Amen.

A.

## 3. antifona

AG 425

Zůstaň mou pomocí stálou, můj Bože.

Srov. Žl 29, 11

la

F actus est adiutor me-us, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.3. Ty však, Pane, **jsi** můj **pevný** štít, || ty pozvedáš mou **hlavu**.

## Žalm 3

## Bůh je můj ochránce

Ulehl a zesnul, povstal však znovu k životu, protože se ho Bůh ujal. (Sv. Irenej)

Pane, kolik je mých nepřátel, \* kolik  
těch, kdo proti mně se **strojí!**

Kolik těch, kdo **o** mně **řikají:** \*  
„Toho ani Bůh už **nezachrání!**“

Ty však, Pane, **jsi** můj **pevný** štít, \*  
jsi má chlouba, pozvedáš mou **hlavu!**

Hlasitě jsem volal **k svému**  
**Pánu**, \* vyslyšel mě ze své **svaté**  
**hory.**

Klidně uléhám a **klidně spávám**, \*  
klidně vstávám, neboť **Pán mě chrání.**

Ani tisíců se **nezaleknu**, \* když  
kol dokola mě **obkličují.**

Povstaň, Pane, zachraň mě, můj  
Bože! † Vždy mým protivníkům  
**rozbils tváře** \* a všem zlým jsi po-  
vyrázel **zuby.**

Jenom u Pána je **jistá spása**, \* sešli  
svému lidu **požehnání!**

Sláva **Otci** i **Synu** \* i **Duchu svatému**,  
jako byla na počátku i **nyní**  
i **vždycky** \* a na věky **věků.** Amen.

A.

## Verš

∇ Nejen z chleba žije **člověk.**

℞ Ale z každého slova, které vychází z Božích **úst.**

## První čtení

Z druhé knihy Mojžíšovy

5, 1 – 6. 1

Mojžíš a Árón šli a řekli faraónovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: „Propust' můj lid, ať slaví můj svátek na poušti.““ Farao odpověděl: „Kdo je Hospodin, že mám uposlechnout jeho hlasu a propustit Izraele? Neznám Hospodina a Izraele nepropustím!“ Řekli: „Bůh Hebrejů se s námi setkal; dovol nám jít do pouště tři dny cesty a tam obětovat Hospodinu, našemu

Bohu, aby nás snad nestihl morem nebo mečem.“ Egyptský král se na ně obořil: „Mojžíši a Áróne, proč odvracíte lid od jeho práce? Jděte ke své robotě!“ A farao dodal: „Až příliš je už toho vašeho lidu v zemi. A vy mi je chcete odvádět od roboty!“ a ještě v ten den farao poručil dozorcům nad lidem a jejich zapisovatelům: „Nedávejte už těm lidem slámu k výrobě cihel jako dříve, ať sami jdou a slámu si sbírají.

Uložte jim vyrobit počet cihel jako dříve, nic z toho neslevte! Jsou líní, a proto křičí: ‚Pojďme a obětujme našemu Bohu!‘ Ať těžce dřou, nezdržují se a nestarají o hloupé řeči!“

Dozorci nad lidem a zapisovatelé vyšli a řekli lidu: „Tak praví farao: ‚Už vám nebudu dávat slámu. Sami jděte a berte si slámu, kde ji najdete. Ale z vašeho pracovního úkolu nic se vám nesleví!‘“ Lid se rozešel po celé egyptské zemi, aby sbíral ze strnišť slámu. A dozorcí je nutili: „Každý den splníte celý svůj pracovní úkol, jak tomu bylo dříve, když jste dostávali slámu!“ Zato zapisovatelé ze synů Izraele, které nad nimi ustanovili faraónovi dozorcí, byli bití. Těm vytýkali: „Proč jste včera a dnes nevyrobili stejný počet cihel jako dříve?“

Zapisovatelé ze synů Izraele přišli a stěžovali si faraónovi: „Proč tak jednáš se svými služebníky? Slámu už nedostáváme, a přesto se nám říká: ‚Vyrábějte nám cihly!‘ Hle, tvoji služebníci jsou bití a tvůj lid je obviňován.“ Farao odpověděl: „Jste líní, ano, jste líní! Proto říkáte: ‚Půjdeme a budeme obětovat Hospodinu!‘ Hned jděte pracovat, slámu nedostanete, ale předepsaný počet cihel musíte odvést!“

Zapisovatelé ze synů Izraele viděli, že se dostali do zlého postavení, neboť slyšeli: Nic se vám nesleví z denního počtu vašich cihel! Když vycházeli od faraóna, potkali Mojžíše a Áróna, kteří tam na ně čekali, a spustili: „Ať se na vás Hospodin podívá a soudí: Zošklivili jste nás v očích faraónových i v očích jeho služebníků. Podali jste jim meč, aby nás pobili.“

Mojžíš se vrátil k Hospodinu a řekl: „Pane, proč týráš tento lid? Pročpak jsi mě poslal? Od té doby, kdy jsem šel k faraónovi, abych mluvil ve tvém jménu, týrá tento lid. A vůbec jsi svůj lid nevysvobodil!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Teď uvidíš, co udělám faraónovi. Propustí Izraelity mou silnou rukou, mým napřaženým ramenem je vyžene ze své země.“

**Responsorium***Ex 5, 1.1*

- Ř. Mojžíš stanul před faraónem a řekl: || Tak praví Hospodin: \* Propust' můj lid, | ať slaví můj svátek na poušti.
- Ů. Pán, Bůh Hebrejů, mne poslal k tobě a řekl: \* Propust' můj lid, | ať slaví můj svátek na poušti.

**Druhé čtení**

Z výkladu žalmů svatého biskupa Augustina

Slyš, Bože, moje naříkání, modlitby mé si povšimni. Kdo to říká? Zdá se, že jeden. Jedná se však opravdu jen o jednoho? Od končin země k tobě volám, neboť mé srdce umdlévá. Tedy zřejmě ne jeden. Avšak přece pouze jeden, protože Kristus je jeden a my všichni jsme jeho údy. Vždyť jak by mohl jeden člověk volat ze všech končin země? A tak tím, kdo volá ze všech končin, se míní ono dědictví, o kterém je řečeno samotnému Synu: Požádej, a národy ti dám, zemi budeš vlastnit do všech končin.

Tedy Kristovo vlastnictví, Kristovo dědictví, Kristovo tělo, jediná Kristova církev, ona jednota, kterou tvoříme – ta volá od končin země. A co volá? To, co jsem uvedl výše: Slyš, Bože, moje naříkání, modlitby mé si povšimni; od končin země k tobě volám. Od končin země, to znamená odevšad.

Proč však volám? Neboť mé srdce umdlévá. Tím se ukazuje, že církev nežije ve všech národech po celém světě ve velké slávě, ale ve velkém pokušení. Náš život nemůže být během této pozemské pouti bez pokušení; cesta kupředu totiž vede jen přes naše zkoušky a jenom ten, kdo byl podroben zkoušce, ví, co v něm je.

Vítězné koruny se dostane jen těm, kdo zvítězí, zvítězit však může jen, kdo podstoupí zápas, a k zápasu je třeba protivníka a zkoušek. Onen volající od končin země má sice v srdci úzkost, ale není opuštěn. Pán se totiž rozhodl, že kvůli nám, kteří jsme jeho tělem, sám předem půjde naší cestou v tom svém těle, ve kterém zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa; aby tak údy s důvěrou očekávaly, že i ony se dostanou tam, kam je předešla hlava.

Tím tedy, že dopustil, aby ho ďábel pokoušel, přetvořil nás v sebe. Četli jsme v evangeliu, jak byl náš Pán Ježíš Kristus pokoušen na poušti od ďábla. Ďábel Krista pokoušel v plném slova smyslu. V Kristu jsi totiž byl pokoušen i ty: z tebe si totiž Kristus vzal tělo, ze sebe ti dal spásu; z tebe si



vzal smrt, ze sebe ti dal život; z tebe si vzal urážky, ze sebe ti dal pocty. Tedy z tebe si vzal zkoušky, ze sebe ti dal vítězství.

Jestliže jsme byli v něm pokoušeni, v něm také přemůžeme ďábla. Vidiš, že Kristus byl podroben zkoušce, a nevidíš, že zvítězil? Věz, že v něm jsi byl podroben zkoušce i ty, a věz, že v něm také zvítězíš. Kristus se ovšem nemusel dát od ďábla pokoušet. Kdyby však nebyl pokoušen, nebyl by ti dal příklad a poučení, že máš možnost v pokušení zvítězit.

### Responsorium

Jer 1, 19; 39, 18

Ř. Budou proti tobě bojovat, || ale nepřemohou tě; \* neboť já budu s tebou – praví Hospodin – | abych tě vysvobodil.

W. Nepadneš mečem, | ale zachráníš svůj život. \* neboť já budu s tebou – praví Hospodin – | abych tě vysvobodil.

Kantika na str. 33.

### Evangelium

Slova svatého evangelia podle Lukáše

13, 22–33

Ježíš se ubíral od města k městu, **od** vesnice **k** vesnici, \* učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. ■ *Někdo se ho zeptal: ■ „Pane, je málo těch, kdo budou **spaseni**?“ ? Řekl jim **na** to: † „Usilujte o to, abyste vešli těsnými **dveřmi**! ■ Říkám vám: Mnoho se jich bude **snažit vejít**, \* **ale** nebudou **moci**. ■ *Jakmile se pán domu zvedne a zavře **dveře**, † a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, **otevři** nám!‘, \* **odpoví** vám: ‚Neznám **vás**, **odkud** jste.‘ ■ *Tu začnete říkat: † ‚Vždyť jsme s tebou **jedli** a **pili** \* a učil jsi u nás na **ulicích**!‘ ■ **Ale** on vám **odpoví**: † ‚Nevím, **odkud** jste. ■ Pryč **ode** mě, † všichni jste páchali **nepravosti**!‘ ■ *Tam bude pláč a skřípění **zubů**, † až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou **v Božím království**, \* **ale** vy budete **vyhnáni** ven. ■ *A přijdou od východu a od západu, **od** severu a **od** jihu \* a zaujmou místo u stolu v **Božím království**. ■ *Ano, jsou poslední, kteří **budou prvními**, \* a jsou první, kteří budou **posledními**.“ ■******

V tu chvíli k němu přišlo několik farizeů a **řekli** mu: † „Odejdi odtud, protože Herodes tě **chce zabít**!“ ■ *Odpověděl jim: „Jděte a **řekněte** té **lišce**: \* ‚**Vyháním** zlé duchy a uzdravuji dnes a **zítra**, † a třetího dne dosáhnu svého **cíle**. ■ **Avšak** dnes, zítra a pozítří musím **pokračovat v cestě**, \* **protože** není **možné**, † aby prorok zahynul mimo Jeruzalém.“ ■*

**Závěrečná modlitba**

Modleme se. † Všemohoucí Bože, ty nám dáváš milost, abychom se čtyřicet dní připravovali na velikonoce; ° prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla † a stále opravdověji z něho žijeme. ° Neboť on s tebou † v jednotě *Ducha* svatého ° žije a kraluje po všechny věky věků.

**2. NEDĚLE POSTNÍ**

*Hymnus na str. 2.*

**1. antifona**

AG 425

*Pane, otevři mé rty a začnu tě chválit.*

Žl 50, 17

<sup>vlla</sup>  
**D** ómine, lábi-a me-a apéri-es: et os me-um annunti-ábit lau-  


dem tu-am.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*

♩.1. *Pane*, můj Bože, †|| oděl ses krásou a **vznešeností**, | jako pláštěm světlem se **halíš**.

**Žalm 103 (104)****Chvála Boha, Stvořitele**

*Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření.*

*To staré pominulo, nové nastoupilo.*

(2 Kor 5, 17)

**I**

*Dobrořeč* Pánu, **chval** jej, má **duše!** \*  
 Pane, můj Bože, jsi **nadevše velký**,  
 oděný krásou a **vznešeností**, \*  
 jako pláštěm **světlem** se **halíš**.  
 Nebesa pneš jak **stanovou plachtu**, \*  
 síně své zbudovals **nad vodami**,  
 z letících mračen si **povoz činiš**, \*  
 na křídlech větru se **k zemi snášíš**,

vichry si bereš **za svoje posly**, \*  
 plameny za své **služebníky**.

V základech mocných jsi **upevnil zemi**, \*  
 takže až do věků **nezakolísá**.

Pramoře jako **rouchem** ji **krylo**, \*  
 vody stály až **nad horami**.

Před tvou hrozbou **stáhly se zpátky**, \*  
 prchaly před hlasem **tvého hromu**.

Vzestoupily do hor, **do dolin klesly**, \*  
na místa, která **ty** jsi jim **určil**.

Dal jsi jim hranici, **přes** kterou  
**nesmí**, \* aby zas nemohly **zaplavit**  
**zemi**.

Pramenům kázal jsi **v potocích sté-**  
**kat**, \* v údolích mezi **horami plynout**.

Všechnu zvěř polní **napájejí**, \*  
divocí osli **hasí** v nich **žízeň**.

Při nich pak hnízdí **nebeské ptac-**  
**tvo**, \* větvořím **stromů** zní **jeho zpěv**.

Sláva **Otci** i **Synu** \* i **Duchu sva-**  
**tému**,

jako byla na počátku i **nyní** i **vždyc-**  
**ky** \* a na věky **věků**. **Amen**. *℟.*

## 2. antifona

AG 433

*Přilnul jsem k tobě celou svou duší, Bože.*

Žl 62, 9

VIII G

**A** dhésit ánima me-a post te, De-us me-us.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*

*℟.2. Pán vydává ze země chléb a víno, || jež člověku potěší srdce.*

## II

Z **oblačných sídel** napájíš **hory**, \* vlá-  
hu z tvých komor zem **dosyta pije**.

Dáváš růst píci, jíž stáda se **živí**, \*  
rostlinám, které jsou k **užitku**  
**lidem**;

vydáváš pro ně ze země **chléb**, \* který  
dodává **člověku síly**,

**víno**, jež **člověku potěší srdce**, \*  
že se mu tvář jak **olejem svítí**.

Dosyta pije i stromoví **Páně**, \* libán-  
ské cedry, jež **sázel on** sám.

V nich pak si ptáci stavějí **hníz-**  
**da**, \* v cypřiších domov si **udělal**  
**čáp**.

Horské štíty kamzíkům **patří**, \* ve  
skalách jezevci **našli si skryt**.

Měsíc jsi učinil měřidlem **času**, \*  
slunce pak ví, kdy **zapadat** má.

Když sešleš soumrak a setmí se  
**na noc**, \* začne v ní obcházet **divo-**  
**ká zvěř**.

Lvíčata s řevem si žádají **kořist**, \*  
od Boha **čekají pokrm** svůj.

Když slunce vychází, stáhnou se  
**opět**, \* ulehnou do svých **doupat**  
**a nor**.

Tehdy pak člověk vykročí **k prá-**  
**ci**, \* aby v ní setrval **po celý** den.

Sláva **Otci** i **Synu** \* i **Duchu svatému**,  
jako byla na počátku i nyní  
i **vždycky** \* a na věky **věků**. **Amen**.

*℟.*

## 3. antifona

AG 425

Srov. Žl 29, 11

Zůstaň mou pomocí stálou, můj Bože.

1a

F actus est adiutor me-us, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.3. Bůh se díval na všechno, co udělal, || a bylo to velmi dobré.

## III

*Kterak* jsou četná, Pane, tvá díla! †  
Všechno jsi stvořil a učinil **moudře**, \*  
plna je *tvého* tvorstva zem.

Tam moře mocné a velké a širé, †  
v něm se to hemží **bezpočtem**  
**tvorů**, \* havěti drobné i **velikých**  
stvůr.

Lodi jím plují, i **leviatan**, \* stvořils  
jej, aby si *ve vlnách* hrál.

Na tebe čeká **všechno** a **všichni**, \*  
že jim dáš obživu v **pravý** čas.

A ty ji dáváš a oni si **berou**, \* dobrem  
se sytí, když **otevřeš** dlaň.

Skryješ-li před nimi tvář, tu se  
zděsí, † když jim odejmeš **dech**,  
oni **hynou**, \* opět se **vracejí**  
**ve svůj** prach.

Sešleš-li ducha, **tvorí** se **noví**: \* tak  
zemi **obnovuješ** tvář.

Ať trvá navěky **sláva Páně**, \* ať se  
Pán **raduje ze** svých děl!  
Země se zachví, když **pohlédne**  
**na** ni, \* kouří se z hor, *když jen se*  
jich tkne.

Pánu chci zpívat, **co** budu **dý-**  
chat, \* Bohu chci **hráti**, *co* budu  
živ.

Kéž se mu zalíbí **moje písňe!** \* Já se  
chci v *Pánu* **radovat!**

Kéž jen by hříšní ze světa **sešli**, †  
kéž by už bezbožných **nebylo ni-**  
**kde!** \* Dobrořeč *Pánu*, **duše** má!

Sláva **Otci** i **Synu** \* i *Duchu* **svatému**,  
jako byla na počátku i **nyňi**  
i **vždycky** \* a na věky **věků**. Amen.

A.

## Verš

∇. Z oblaku se ozval Otcův *hlas*:

℞. To je můj milovaný Syn, toho poslouchete!

**První čtení**

Z druhé knihy Mojžíšovy

13, 17 – 14, 9

Když faraó propustil lid, Bůh je nevedl cestou do země Filišťanů, ačkoli je nejkratší. Myslel si, že by lid ztratil odvahu, kdyby uviděl, že proti němu povstávají války, a vrátil by se do Egypta. Bůh vedl lid oklikou pouštní cestou k Rákosovému moři, a tak synové Izraele vystoupili v pořádku z egyptské země. Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti, neboť on s přísahou zavázal syny Izraele: „Hospodin se vás ujme, proto vynesete s sebou odtud mé kosti.“ Odtáhli ze Sukkot a utábořili se v Etamu na kraji pouště.

Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, aby jim ukazoval cestu, a v noci v sloupu ohnivém, aby jim svítil – a tak mohli jít ve dne i v noci. A nikdy před lidem nezmizel oblakový sloup ve dne ani ohnivý sloup v noci.

Hospodin mluvil k Mojžíšovi: „Řekni synům Izraele, aby se vrátili a utábořili před Pihachirotem, mezi Migdolem a mořem před Bál Safonem; naproti němu se utáboříte u moře. Faraó řekne o synech Izraele: ‚Bloudí po zemi, zavřela se za nimi poušť.‘ Zatvrdím faraónovo srdce a bude je pronásledovat. Oslavím se vítězstvím nad faraónem a celým jeho vojskem. Egyptané poznají, že já jsem Hospodin!“ a tak to udělali.

Když bylo egyptskému králi oznámeno, že lid utekl, změnil se názor faraóna i jeho dvořanů na lid a řekli: „Co jsme to jen udělali, že jsme Izraele propustili z našeho otroctví!“ Dal zapřáhnout do svého vozu a své lidi vzal s sebou. Vzal šest set nejlepších vozů a všechny válečné vozy egyptské a na všech byla vybraná posádka. Hospodin zatvrdil srdce faraóna, egyptského krále, takže pronásledoval syny Izraele, oni však vytáhli chránění vztaženou rukou Boží. Egyptané – všichni koně, faraónovy vozy, jeho jezdci a vojsko – je pronásledovali a dostihli je v táboře u moře u Pihachirotu před Bál Safonem.

**Responsorium**

Žl 113, 1, 2; Ex 13, 21

- ℞. Když vyšel Izrael z Egyptské země, || Jákobův rod z lidu cizího, \*  
stal se jeho svatyní Juda, | Izrael jeho královstvím.
- ℣. Hospodin šel před nimi v oblakovém sloupu, | aby jim ukazoval cestu. \* Stal se jeho svatyní Juda, | Izrael jeho královstvím.

### *Druhé čtení*

Z kázání svatého papeže Lva Velikého

Pán ukazuje svou slávu před svědky, které si vybral. A jeho tělo, které má stejnou podobu jako tělo ostatních lidí, září takovým jasem, že jeho tvář vypadá jako slunce a šat se svou bělostí podobá sněhu.

Při tomto proměnění šlo především o to, aby se srdce učedníků nepohoršilo nad křížem, a aby ponížení dobrovolného utrpení neotřásl vírou těch, kterým byla zjevena jedinečnost skryté důstojnosti. Neméně měla ovšem Prozřetelnost na mysli položení základů naděje pro svatou církev: Celé Kristovo tělo mělo poznat, jakého proměnění mu bude dopřáno, a údy měly očekávat, že budou mít podíl na slávě, jakou již nyní září hlava.

Právě o tom mluvil Pán, když řekl o velebnosti svého příchodu: Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. A svědčí o tom i svatý apoštol Pavel, když říká: Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. A jinde: Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Apoštolové tedy měli být utvrzeni a přivedeni k plnému poznání. Z tohoto zázraku však vyplývá ještě další poučení.

Ukázali se totiž také Mojžíš a Eliáš, tedy Zákon a Proroci, a rozmlouvali s Pánem. Přítomností těchto pěti mužů se tak dokonale splnilo to, co bylo řečeno: Každou výpověď potvrzují dva nebo tři svědkové. A co může být jistějšího a spolehlivějšího, než když výpověď dotvrzuje společný hlas polnice Starého i Nového zákona a s učením evangelia se shodují oba nástroje dávného zvěstování?

Stránky obojí smlouvy si totiž navzájem svědčí. Toho, jež slibovala dřívější znamení pod rouškou tajemství, jasně a zřetelně ukazuje záře přítomné slávy.

Neboť, jak říká svatý Jan, Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. V něm se totiž vyplnila i zaslíbení prorockých obrazů i smysl nařízení Zákona. Neboť Kristus dokazuje svou přítomností, že prococtví jsou pravdivá, a působí svou milostí, že příkázání jsou uskutečnitelná.

Ať se tedy hlásáním svatého evangelia upevňuje víra všech a nikdo ať se nestydí za Kristův kříž, jímž byl svět vykoupen.

Ať se také nikdo nebojí trpět pro spravedlnost ani ať neztrácí naději ve slíbenou odměnu. Protože skrze námahu se přichází k odpočinku a skrze smrt k životu. Vždyť Kristus vzal na sebe všechnu naši lidskou slabost. Jestliže tedy vytrváme v jeho víře a lásce, i my přemůžeme, co on přemohl, a dostaneme, co přislíbil.

A tak ať už máme zachovávat přikázání nebo snášet protivensství, vždy ať nám v uších zní přitom hlas Otce, který řekl: To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte.

**Responsorium**      Žid 12, 22.44.25; Žl 94, 8

- ℞. Přistoupili jste k Ježíši, || prostředníku nové smlouvy. \* Nezdráhejte se poslouchat toho, kdo mluví.
- ℣. Jestliže neunikli trestu ti, kteří odmítali toho, kdo jim sděloval Boží nařízení na zemi, | tím méně my, odvrátíme-li se od toho, kdo mluví z nebe. \* Nezdráhejte se poslouchat toho, kdo mluví.

*Kantika na str. 33.*

### Evangelium

Slova svatého evangelia podle Marka

8, 27–38

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. ■ Cestou se ptal svých učedníků: ■ „Za koho mě lidé pokládají?“ ? Řekli mu: † „Za Jana Křtitele, jiní **za** Eliáše, \* jiní za jednoho z proroků.“ ■ Zeptal se jich: ■ „A za koho mě pokládáte vy?“ ? Petr mu **odpověděl**: \* „Ty jsi **Mesiáš**!“ ■ Tu je přísně **napomenul**, \* *aby to* o něm nikomu neříkali. ■

Potom je začal poučovat, † že Syn člověka bude muset **mnoho trpět**, \* *že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona*, † že bude zabit, ale po třech dnech *že vstane z mrtvých*. ■ A mluvil o tom **otevřeně**. ■ Petr si ho vzal **stranou** † a začal mu *to rozmlouvat*. ■ On se však **obrátil**, † pohleděl na učedníky a **pokáral Petra**: \* „Jdi mi z očí, **satane!** † Neboť nemáš na mysli věci božské, ale **lidské**.“ ■

Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a **řekl jim**: † „Kdo chce jít za mnou, ať **zapře sám sebe**, \* *vezme svůj kříž a následuje mě!* ■ Neboť kdo by chtěl svůj život **zachránit**, **ztratí ho**, \* *kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí*, † *zachrání si ho*. ■ Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí *svou duši*? ?; Nebo jakou dá člověk náhradu za *svou duši*? ? *Kdo by se však styděl za mě a za má slova před tímto nevěrným a hříšným pokolením*, \* *za toho se bude stydět také Syn člověka*, † až přijde ve slávě svého Otce se **svatými anděly**.“ ■

### Závěrečná modlitba

Modleme se. † Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a prikazuješ nám, abychom ho *poslouchali*; ° živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, † abychom se mohli radovat z patření *na tvou slávu*. ° Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, † neboť on s tebou v jednotě *Ducha svatého* ° žije a kraluje po všechny věky věků.



## 3. NEDĚLE POSTNÍ

Hymnus na str. 2.

## 1. antifona

AG 425

Pane, otevři mé rty a začnu tě chválit.

Žl 50, 17

vlla

**D** ómine, lábi-a me-a apéri-es: et os me-um annunti-ábit lau-  
dem tu-am.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.1. ~**Každodenně** || budu tebe oslavovat, **Pane**.**Žalm 144 (145)***Chvála Božího majestátu*

Spravedlivý jsi, Pane, ty, který jsi a který jsi byl.

(Zj 16, 5)

**I**

*Ve*lebit tě budu, Bože **můj** a **Králi**, \*  
tvoje jméno slavit **navždy**, **na věky**.

Každodenně budu tebe **oslavovat**, \*  
tvoje jméno chválit **navždy**,  
**na věky**.

Pán je veliký a **ve** všem **hodný** chval, \*  
jeho velikost se **nedá vystihnout**.

Ať rod rodu hlásá **chválu** **skutků**  
tvých, \* o tvých mocných činech  
**dále vypráví**,

mluví o tvé slávě, **lesku**, **nádheře!** \*  
Velké divy tvé ať **slaví písňemi**,

o síle tvých činů s **úctou** **hovří**, \*  
nesmírnost tvé moci **líčí** s **úžasem!**

Chválami ať hýří **na** tvou **dobrotu**, \*  
nad spravedlností **tvou** ať **jásají!**

Pán je dobrotivý, **on** je **slitovný**, \*  
shovívavý, plný **milosrdenství**.

Pán je milostivý **vždy** a **vůči** všem, \*  
jeho láska platí **všemu stvoření**.

Sláva **Otci** i **Synu** \* i **Duchu** **svatému**,

jako byla na počátku i **nyní** i **vždycky** \*  
a na věky **věků**. **Amen.** A.

## 2. antifona

AG 433

*Přilnul jsem k tobě celou svou duší, Bože.*

Žl 62, 9

VIII G

**A** dhásit ánima me-a post te, De-us me-us.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*A.2. *Vláda tvá, Pane, || je vládou pro věky.*

## II

Ať tě, Pane, chválí všichni tvorové, \*  
tobě zasvěcení ať tě velebí!

Ať tvou slavnou vládu připomínají \* a tvou mocnou sílu zjevně hlásají!

Ať je lidem známa tvoje velká moc, \*  
sláva vznešeného tvého království.

Neboť vláda tvá je vládou pro věky, \* nade všemi rody panování tvé.

Sláva Otci i Synu \* i Duchu svatému, jako byla na počátku i nyní i vždycky \* a na věky věků. Amen.

A.

## 3. antifona

AG 425

*Zůstaň mou pomocí stálou, můj Bože.*

Srov. Žl 29, 11

Ia

**F** actus est adiutor me-us, De-us me-us.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*

A.3. *Pán je vždycky věrný ve všech slovech svých, || plný milosti je ve všech skutcích svých.*

## III

Pán je vždycky věrný ve všech slovech svých, \* plný milosti je ve všech skutcích svých.

Pán podepře všechny, kdo už klesají, \* všechny ponížené opět pozdvihne.

Oči všech jen k tobě hledí s nadějí, \* ty jim dáváš pokrm v náležitý čas,

ty, jenž otevíráš **svoji štědro**u dlaň, \* dobrotivě sytíš *všechno* živoucí.

Pán je spravedlivý **na** všech **cestách** svých, \* plný milosti je *ve všech skut-*cích svých.

Pán je nablízku všem, **kdo** ho **vzývají**, \* všem, kdo vzývají ho *s opravdovostí*.

Plní přání těch, kdo **pokorně** ho ctí, \* slyší jejich prosby, **záchranu** jim dá.

Pán bdí nade všemi, **kdo** ho **mi-**lují, \* všechny bezbožné však *stihne záhoubou*.

Ať v mých ústech stále chvála Páně *zní!* † Ať mu dobrořečí **každý živý** tvor \* vždy a do věčnosti, na věky **všech věků!**

Sláva **Otci** i **Synu** \* i *Duchu sva-*tému,

jako byla na počátku i **nyní** i **vždyc-**ky \* a na věky *věků*. Amen.   ✠.

### Versť

∇. Sytil ho chlebem života a poznání.

℞. Napájel ho vodou spásné moudrosti.

### První čtení

Z druhé knihy Mojžíšovy

22, 19 – 23, 9

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neublížujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky.

Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok.

Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.

Bohu nezlořeč a knížete svého lidu neproklínej! Hojnost svého humna a lisu neodkládej odevzdat a prvorozence ze svých synů mi dej! Stejně tak uděláš se svým býkem a bravem; sedm dní zůstane u své matky a osmého dne mi ho odevzdáš. Buďte mi svatými muži; zvíře roztrhané na poli nesmíte jíst, hodíte ho psům!

Nepřijímej lživou výpověď, nespojuj svou ruku s bezbožníkem a nevypovídej klamným svědectvím. Nenásleduj většinu v páchání zla: nesuď podle výpovědi většiny, abys neporušil právo. Nenadržuj ani chudákovi v jeho při.

Jestliže potkáš zatoulaného býka nebo osla svého nepřítele, přiveď ho k němu. Jestliže vidíš osla svého odpůrce, že leží pod břemenem, neobcházej ho, ale pomoz mu ho zdvihnout.

Nepřekrucuj právo svého chudáka v jeho při. Vzdaluj se lži. Nevinného a spravedlivého nezabíjej, neboť od bezbožníka se odvracím. Nepřijímej úplatek, neboť zaslepuje i lidi s dobrým zrakem a převrací slova spravedlivých.

Neutiskuj přistěhovalce, vždyť znáte, jak jim je v duši, neboť jste sami byli přistěhovalci v egyptské zemi.“

### **Responsorium**

*Žl 81, 3-4; srov. Jak 2, 5*

- ℞. Sirotky, utištěné chraňte, || slabým a nuzným dejte právo, \* svobodu bezmocným a chudým, | vytrhněte je z rukou hříšných.
- ℣. Bůh vyvolil chudé v očích světa, | aby byli skrze víru bohatí a dědici království. \* Svobodu bezmocným a chudým, | vytrhněte je z rukou hříšných.

### **Druhé čtení**

Z výkladu svatého biskupa Augustina na Janovo evangelium

Přichází žena. Obraz církve dosud neospravedlněné, již se však spravedlnosti již záhy dostane. O tom se totiž jedná v této řeči. Přichází, setkává se s neznámým a ten s ní začíná rozmlouvat. Oč vlastně jde, podívejme se, proč vůbec přichází samařská žena navázat vodu. Samařani nepatřili k židovskému národu, byli pro Židy cizinci. Je příznačné, že tato žena, která byla obrazem církve, pocházela z jiného národa. Církev totiž měla vzejít ze všech národů, židovskému národu zůstala cizí.

Snažme se tedy v té samařské ženě slyšet sami sebe, snažme se v ní sami sebe poznat a v ní za sebe Bohu děkovat. Ona totiž byla jen obrazem, ne skutečností, protože předem naznačovala, co se mělo stát. Uvěřila totiž v toho, který z ní učinil pro nás předobraz. Přichází tedy navázat vodu. Přišla prostě navázat vodu, jak to dělají jiné ženy i muži.

Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají.

Vidíte, jak si byli cizí: Židé nepoužívali ani jejich nádob. Proto se žena, která měla nádobu na nabírání vody, podivila, že Žid ji požádal, aby mu

dala napít. To totiž Židé nedělávali. Ten, jenž ji požádal o vodu, žíznil však po její víře.

Slyšme nyní, kdo prosí o vodu. Ježíš jí řekl: Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: „Dej mi napít“, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.

Žádá: dej mi napít, a přitom nabízí, že dá napít. Nemá, a potřebuje dostat, a zároveň má nadbytek, že může dávat. Říká: Kdybys znala Boží dar. Tímto Božím darem je Duch svatý. Ježíš mluví s ženou dosud v náznacích, pozvolna však už vstupuje do jejího srdce. Snad už ji dokonce učí. Může být příjemnější a laskavější pobídka? Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: „Dej mi napít“, spíše bys poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.

Jakou to nabízí vodu, ne-li tu, o níž se říká u tebe je pramen života? a jak by mohli žíznit, kdo pijí z hojných darů tvého domu?

Sliboval tedy nějaký nápoj a nasycení Duchem svatým, ona však ještě nechápala. A co mu ve své nechápavosti odpověděla? Žena mu řekla: Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat. Potřeba nutí se lopotit, ale slabost se tomu vzpírá. Kéž by byla slyšela: Pojdte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Ježíš totiž chtěl, aby se už nelopotila, ale ona ještě nechápala.

### **Responsorium**

*Jan 8, 38-39; 4,13*

℞. Ježíš zvolal: || Kdo žíznil, ať přijde ke mně a pije, | ten, kdo ve mě věří; | proudy vod potečou z jeho nitra. \* To řekl o Duchu, | jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili.

℣. Kdo se napije vody, kterou mu dám já, | nebude žíznit navěky. \* To řekl o Duchu, | jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili.

*Kantika na str. 33.*

### **Evangelium**

Slova svatého evangelia podle Marka

*9, 30-48*

Ježíš a jeho učedníci procházeli **Galilejí**, \* ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. ■ Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: † „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a **zabijí** ho, \* ale za tři dni po své smrti **vstane**.“ ■ Oni však té řeči nerozuměli, † ale báli se **ho zeptat**. ■

Potom přišli do Kafarna. ■ Když byl v domě, zeptal se jich: ■ „O čem jste cestou rozmlouvali?“ ? Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou **rozmlouvali o** tom, \* kdo z nich je **největší**. ■ Ježíš se **posadil**, † zavolal si svých **Dvanáct a řekl** jim: \* „Kdo chce být první, ať je ze všech **poslední** † a **služebníkem** všech.“ ■ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a **řekl** jim: † „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, **mne** přijímá; \* a kdo mne přijme, nepřijímá **mne**, † ale toho, který mě **poslal**.“ ■

Jan mu řekl: „Mistře, **viděli** jsme **někoho**, \* jak vyhání zlé duchy v tvém **jménu**. ■ **Bránili jsme** mu, † protože není tvým učedníkem.“ ■ Ježíš však **řekl**: † „**Nebráňte** mu! ■ **Přece** žádný, kdo ve jménu mém **vykoná zázrak**, \* **nemůže** pak hned o mně mluvit **špatně**. ■ **Kdo není proti** nám, † **je s námi**. ■ **Kdokoli** vám podá číši vody proto, **že** jste **Kristovi**, \* **amen**, **pravím** vám: † nepřijde o svou **odměnu**. ■

*Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří **věří ve** mne, \* pro toho by bylo **lépe**, † aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho **do** moře. ■*

*Svádí-li tě tvá **ruka**, † **usekni** ji! ■ *Je pro tebe lépe, abys vešel **do** života **bez** ruky, \* než abys přišel s oběma rukama **do** pekla, † do neuhasitelného **ohně**. ■ Svádí-li tě tvoje **noha**, † **usekni** ji! ■ *Je pro tebe lépe, abys vešel **do** života **bez** nohy, \* než abys byl s oběma nohama uvržen **do** pekla. ■ Svádí-li tě tvoje **oko**, † **vylopni** ho! ■ *Lépe, abys vešel do Božího království **jednooký**, \* než abys byl s oběma očima uvržen **do** pekla, † kde jejich červ nehyne a **ohně** **nehasne**. ■****

### **Závěrečná modlitba**

Modleme se. † Bože. studnice milosrdenství a **dobroty**, † ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, **postem a štědrostí**; ° pohled, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní **vyznáváme**, † ukaž na nás své veliké slitování, odpusť nám a **pozvedni nás** k sobě. ° Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho **Pána**, † neboť on s tebou v jednotě **Ducha** svatého ° žije a kraluje po všechny věky **věků**.

## 4. NEDĚLE POSTNÍ

Hymnus na str. 2.

## 1. antifona

AG 425

Pane, otevři mé rty a začnu tě chválit.

Žl 50, 17

vlla

**D** ómine, lábi-a me-a apéri-es: et os me-um annunti-ábit lau-  
dem tu-am.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.1. Kdo smí vstoupit **na** horu **Páně**, || stanout na jeho **svatém místě**?

## Žalm 23 (24)

## Pán vstupuje do své svatyně

Kristu se při jeho nanebevstoupení otevřely brány nebe

(Sv. Irenej)

Pánu zem patří **se** vším, co **nese**, \*  
jeho je svět i vše, **co** v něm **žije**.

Sám jej založil **nad** oceány, \*  
upevnil nad tekoucími **proudy**.  
Kdo **smí** vstoupit **na** horu **Páně**, \*  
stanout na jeho **svatém místě**?

Ten, kdo má čisté **ruce** i **srdce**, \*  
neklame, nepřísahá **křivě**.

Dostane od Pána **požehnaní**, \*  
u Boha Zachránce **nalezne pomoc**.

To je rod těch, kdo **hledají Pána**, \*  
hledají tvář Boha **Jákobova**.

Zvyšte se ještě, vy brány, † zvěšzte  
se, **pradávné vjezdy**, \* pro příchod  
**slavného krále!**

„Kdo je ten král tak **slavný**?“ †  
Pán, jenž je **silný** a **mocný**, \* Pán,  
který **mocný** je **v boji**.

Zvyšte se ještě, vy brány, † zvěšzte  
se, **pradávné vjezdy**, \* pro příchod  
**slavného krále!**

„Kdo je ten král tak **slavný**?“ †  
On, Pán **zástupů věčných**, \* On,  
král **věčné slávy!**

Sláva **Otci** i **Synu** \* i **Duchu svatému**,  
jako byla na počátku i **nyní**  
i **vždycky** \* a na věky **věků**. **Amen**.

A.

## 2. antifona

AG 433

Přilnul jsem k tobě celou svou duší, Bože.

Žl 62, 9

VIII G

A dhásit ánima me-a post te, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.2. Národy, chvalte našeho **Boha**, || on naší duši daroval **život**.

## Žalm 65 (66)

## Děkovný chvalozpěv

O vzkříšení Páně a obrácení pohanů.

(Hésychios)

## I

Jásejte Bohu všechny **země**, \* zpívejte k slávě **jeho jména!**

Řekněte Bohu: „Jaký jsi **mocný**, † skutky tvé moci tak **podivuhodné**, \* že se i nepřítel **poklonit musí!**

Celý svět ať se ti **koří** a **zpívá**, \* ať zpívá k počtě **tvého jména!**“

Pojďte a vizte Boží **skutky!** \*

Úžasné je, co **lidem činí**.

Proměnil moře v suchou **zemi**, † potom i řeku přešli **pěšky**. \* On je nám zdrojem **radování!**

On vládne navěky svou **mocí**, † národy sleduje svým **zrakem**, \* zpupní se **neodvází vzepřít**.

Národy, chvalte našeho **Boha** \* a všude šířte **jeho chválu!**

On naší duši daroval **život**, \* našim nohám **klopýtnout nedal**.

Zajisté jsi nás, Bože, i **zkoušel**, \* v plameni **tříbil jako stříbro**.

Dopustils, že jsme v soužení **vešli**, \* na bedra vložils nám **těžké břímě**.

Nechals lidi nám přes hlavu **cválat**, † prošli jsme ohněm, prošli **vodou**: \* vyvedls nás však **do volnosti!**

Sláva Otci i **Synu** \* i **Duchu svatému**,

jako byla na počátku i nyní i **vždycky** \* a na věky **věků**. Amen. A.



## 3. antifona

AG 425

Zůstaň mou pomocí stálou, můj Bože.

Srov. Žl 29, 11

la

F actus est adiutor me-us, De-us me-us.

Pokud se antifona nezpívá chorálně:

A.3. Poslyšte, **bohabojní**, || co Bůh mi **dobrého** činí.

## II

S **obětním** darem jdu **do** tvého **domu**, \* abych ti splnil **dané sliby**,  
tak jak mi v nouzi **vyšly ze rtů**, \*  
jak ti je **přednesla má ústa**.

Tučnou zvěř nesu ti k zápalné žertvě, † z beranů obětní **dým** ať **stoupá**, \*  
býčky a kozly ti **obětuji**.

Pojďte a poslyšte, **bohabojní**, \*  
povím, co Bůh mi **dobrého** činí.  
Ještě jsem k němu **křičel v tísní**, \*  
a již můj jazyk mu **chvalozpěv chystal**.

Kdybich byl v srdci **smýšlel špatně**, \* Bůh by mě jistě **nevyslyšel**.  
Avšak Bůh moje **modlitby slyšel**, \*  
mému volání **popřál sluchu**.

Pánu buď za to **dík a chvála**, † že  
moji modlitbu **neodmítl**, \* a svou  
lásku mi **neodepřel**.

Sláva **Otci i Synu** \* i **Duchu svatému**,  
jako byla na počátku i **nyní**  
i **vždycky** \* a na věky **věků**. Amen.

A.

## Verš

V. Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou **život**.R. Ty máš slova věčného **života**.

## První čtení

Z třetí knihy Mojžíšovy

8,1-17; 9, 22-2

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Vezmi Árona i s jeho syny, též roucha a olej pomazání i býčka k oběti za hřích, dva berany a košík nekvašených chlebů, a shromáždí celé společenství ke vchodu do stánku schůzky.“

Mojžíš učinil, jak mu Hospodin přikázal. Všichni se shromáždili ke vchodu do stánku schůzky a Mojžíš jim řekl: „Toto nám přikázal Hospodin udělat.“

Pak vyzval Mojžíš Árona a jeho syny, aby přistoupili, a omyl je vodou. Přehodil mu suknicu a přepásal ho šerpou, oblékl mu řízu, vložil na něj ná-

rameník a přepásal ho tkaným pásem nárameníku; opásal ho jím. Navlékl mu také náprsník a do náprsníku dal posvátné losy urím a tumím. Na hlavu mu nasadil turban a dopředu na turban připevnil zlatý květ, svatou čelenku, jak přikázal Mojžíšovi Hospodin.

Potom vzal Mojžíš olej pomazání, pomazal příbytek s veškerým příslušenstvím a posvětil je. Sedmkrát jím stříkl na oltář a pomazal oltář i všechno jeho náčiní i nádrž s podstavcem, aby je posvětil. Nalil též trochu oleje pomazání na Áronovu hlavu a pomazal ho, aby ho posvětil. Pak vyzval Mojžíš Áronovy syny, aby přistoupili, oblékl jim suknice, přepásal je šerpou a ustavil jim na hlavu mitry, jak přikázal Mojžíšovi Hospodin.

Potom dal přivést býčka k oběti za hřích a Áron i jeho synové vložili ruce na hlavu býčka určeného k oběti za hřích. Porazili ho a Mojžíš vzal krev, prstem potřel rohy oltáře a očistil oltář od hříchu. Krev vylil ke spodku oltáře a posvětil jej k vykonávání smírčích obřadů. Vzal také všechn tuk, který je na vnitřnostech, jaterní lalok i obě ledviny s jejich tukem a Mojžíš to na oltáři obrátil v obětní dým. Ale býčka, jeho kůži, maso a výměty spálili na ohni mimo tábor, jak přikázal Mojžíšovi Hospodin.

Potom pozvedl Áron ruce k lidu a dal jim požehnání. A sestoupil z místa, kde obětoval oběť za hřích a oběť zápalnou i pokojnou. Mojžíš s Áronem nato vešli do stánku schůzky. Když vyšli, dali lidu požehnání. Vtom se ukázala všemu lidu Hospodinova sláva. Od Hospodina vyšel oheň a strávil na oltáři zápalnou oběť i obětovaný tuk. Všechn lid to spatřil, rozjásal se a padli na tvář.

### **Responsorium**

*Žid 7, 23-24;*

*Sir 45, 7a.8bc (řec. 6.7bc)*

- ℣. Mnozí se stávali kněžími, || protože umírali, a nemohli jimi být stále; \*  
Kristus však je navěky | a proto jeho kněžství nepřechází na nikoho jiného.
- ℣. Pán povýšil Árona, | světil mu kněžský úřad v lidu a oblažil ho ctí. \*  
Kristus však je navěky | a proto jeho kněžství nepřechází na nikoho jiného.

### *Druhé čtení*

Z výkladu svatého biskupa Augustina na Janovo evangelium

Pán krátce říká: Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života. Těmito slovy jednak něco přislíbil, jednak něco přikázal. Čiňme tedy, co přikázal, a nedomáhejme se nestoudně toho, co slíbil. Mohl by nám totiž při svém soudu říci: „Učinil jsi snad, co jsem přikázal, že se domáháš toho, co jsem slíbil?“ Nuže, cos vlastně přikázal, náš Pane Bože? „Následuj mě“, zní odpověď. Žádal jsi radu pro život. Pro jaký jiný život, než ten, o němž bylo řečeno: U tebe je pramen života.

Jednejme tedy neprodleně a následujme Pána! Rozvažme si pouta, která nám brání ho následovat. Kdo si však dovede rozvázat takové uzly, pokud mu nepomůže ten, o němž je řečeno tys moje pouta rozvázal a o němž se v jiném žalmu praví: Pán to je, kdo vězňům vrací volnost, Pán, jenž pozdvihuje ponížené.

A za kým půjdou ti, jimž byla uvolněna pouta, takže se mohou znovu napřímit, ne-li za světlem, z něhož zaznívá hlas: Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě. Neboť Pán vrací slepým zrak. Právě tedy prohlédáme, protože máme léčivou mast víry. Předtím to už byla Ježíšova slina smíšená se zemí, kterou byl pomazán ten, který byl slepý od narození. I my jsme se z Adama narodili slepí a potřebujeme, aby nám Ježíš vrátil zrak. Smísil slinu se zemí: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Smísil slinu se zemí; proto bylo předpověděno: Pravda povstane ze země. Pán však řekl: Já jsem cesta a pravda a život.

Plně se nasytíme pravdou, až ji uvidíme tváří v tvář. Neboť i to nám bylo slíbeno. Vždyť kdo by si troufal doufat v něco, co by sám Bůh ve své lásce neslíbil a nedal?

Uvidíme tváří v tvář. Apoštol říká: Nyní vidíme jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. A apoštol Jan ve svém listu říká: Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní a proto ho budeme vidět tak, jak je. To je velké zaslíbení!

Jestliže miluješ, následuj! „Miluji“, říkáš, „ale kudy mám za ním jít?“ Kdyby ti tvůj Pán a Bůh řekl: „Já jsem pravda a život“ a ty bys toužil po pravdě a po životě, jistě by ses snažil nalézt cestu, po níž bys k němu došel,

a řekl by sis: „Pravda je něco velikého a také život je něco velikého, ale jak jen jich může má duše dosáhnout?“

Ptáš se jak? Vzpomeň si, že napřed řekl: Já jsem cesta. Než ti tedy řekl, kam máš jít, řekl ti nejdřív kudy. Já jsem cesta, praví. Cesta kam? A pravda a život. Napřed řekl, kudy máš jít, a potom, kam přijdeš. Já jsem cesta, já jsem pravda, já jsem život. Zůstává u Otce, proto pravda a život. A stal se člověkem, proto cesta.

Neříká se ti, že máš-li se dostat k pravdě a životu, musíš pracně hledat cestu. Nic takového se ti neříká, nýbrž: „Vstávej, lenochu! Cesta k tobě přišla sama a vyburcovala tě ze spánku: a jestliže tě vyburcovala, vstaň a chod!“

Snad se pokoušíš chodit, ale nemůžeš, protože tě bolí nohy. Proč tě však bolí? Není to tím, že je chtivost honila cestou necestou? Slovo Boží však uzdravilo i chromé. „Já mám nohy zdravé“, namítneš snad, „ale nevidím žádnou cestu.“ On však i slepým vrátil zrak.

### *Responsorium*      Žl 118, 104-105; Jan 6,68

Ř. Odpor mám ke každé nepravé cestě. \* Mým krokům svítlnou je tvé slovo, | ono mi cestu osvětluje.

Ů. Pane, ke komu půjdeme? | Ty máš slova věčného života. \* Mým krokům svítlnou je tvé slovo, | ono mi cestu osvětluje.

*Kantika na str. 33.*

### *Evangelium*

Slova svatého evangelia podle Marka

10, 32–45

Učedníci byli na cestě do Jeruzaléma † a Ježíš **p**ospíchal **p**řed nimi; \* byli zaraženi a následovali **ho s bá**zní. ■ **V**zal si stranou zase svých **D**vanáct † a začal jim mluvit o tom, **co** na něj **č**eká: \* „**H**le, **j**deme do Jeruzaléma † a **S**yn člověka bude vydán velekněžím a učitelům **Z**ákona. ■ **O**dsoudí ho **k sm**rti † a vydají pohanům a budou se mu posmívat a plivat na něj a zbičují a **z**abijí ho, \* **a**le po třech **d**nech **v**stane.“ ■

*Tu k němu přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu:* † „**M**istře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě **po**žádáme.“ ■ **O**dpověděl jim: † ‡ „**C**o chcete, abych pro **v**ás **u**dělal?“ ? **Ř**ekli mu: † „**D**ej, ať v tvé slávě **z**asedneme jeden **p**o tvé **p**ravici \* a **d**ruhý po tvé **l**evici.“ ■ **A**le Ježíš jim řekl: † „**N**evíte, **co** **ch**cete. ■ ‡ **M**ůžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit

v křest, ve který já budu **ponořen**?" ? Oni mu odpověděli: „**Můžeme!**“ ■ Ježíš jim řekl: † „*Kalich*, který já piji, pít **budete**, † a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni **budete**. ■ *Ale* posadit po mé pravici nebo levici **není má věc**, \* *nýbrž* je pro ty, kterým je to **připraveno**.“ ■

*Když to* slyšelo **ostatních deset**, \* *rozmrzeli* se na Jakuba a **na Jana**. ■ Ježíš si je zavolal a řekl jim: † „*Víte*, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě **vládnou** **národům** \* a *velmoži* jim dávají **cítit svou** moc. ■ *Mezi* vámi však tomu **tak nebude**. ■ *Ale* kdo by chtěl být mezi vámi **veliký**, ať je vaším **služebníkem**, \* a *kdo* by chtěl být mezi vámi **první**, † ať je **otrokem** všech. ■ *Vždyť* ani Syn člověka **nepřišel**, † aby si **nechal sloužit**, \* *ale* aby sloužil a dal svůj život jako **výkupné za** všechny.“ ■

### **Závěrečná modlitba**

Modleme se. † Bože, tys poslal na svět **svého Syna** ° a jeho prostřednictvím uskutečňuješ naše **vykoupení**; † oživ víru svého lidu, abychom se s oddanou zbožností připravovali na **velikonoční svátky**. ° Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho **Pána**, † neboť on s tebou v jednotě *Ducha* svatého ° žije a kraluje po všechny věky **věků**.

## **5. NEDĚLE POSTNÍ**

*Hymnus na str. 2.*

*Psalmodie jako na 1. neděli postní, str. 4.*

### **Verš**

℣. Kdo zachovává mé **slovo**.

℞. Neumře navěky.

### **První čtení**

Začátek listu Židům

1, 1 - 2, 4

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo.

Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplo-dil“? a dále: „Já mu budu otcem a on mi bude synem.“

A až bude opět uvádět svého prvorozeného na svět, řekne: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!“

O andělích žalmista mluví takto: „Užívá větrů jako svých poslů a ohni-vých plamenů jako svých služebníků“, ale o Synovi říká: „Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky“ a „Žezlo spravedlnosti je žezlo jeho království. Miluješ spravedlnost a nenávidíš nepravost; proto tě pomazal Bůh, tvůj Bůh, ole-jem radosti před tvými druhy.“ A dále: „Ty jsi, Pane, na počátku položil základy zemi a dílem tvých rukou jsou nebesa. Ta pominou, ale ty zůstá-váš; nebesa zetlí jak oděv, jako plášť je svineš a vymění se jako šaty. Ty však zůstáváš stále týž a tvá léta nepřestanou.“

Kterému andělovi kdy řekl: „Seď mi po pravici, dokud ti nepoložím jako podnož k nohám tvé nepřátele“? Což nejsou všichni andělé jen duchové, posaní k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu?

Proto mnohem více pozornosti musíme věnovat tomu, co jsme slyše-li, abychom se snad neminuli s přístavem spásy. Když už to, co oznámi-li andělé, mělo svou platnost – takže všichni, kdo to přestoupili nebo to nechtěli slyšet, byli potrestáni, jak zasloužili – mohli bychom uniknout my, kdybychom se chovali nevšímavě k tak vznešené spáse? Začal ji přece hlásat sám Pán a nám ji odevzdali jako spolehlivou ti, kdo to sami slyšeli. Přitom sám Bůh to potvrzoval znameními, zázraky a rozmanitými projevy moci, ano i dary Ducha svatého, které on rozděljuje, jak sám chce.

### **Responsorium**

*Žid 1, 3; 12, 2*

- ℞. Ježíš Kristus je odlesk Otcovy slávy || a výrazná podoba jeho podstaty, | on všechno udržuje svým mocným slovem. \* Když vykonal očistu od hříchů, | zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti.
- ℣. Ten, od něhož pochází naše víra, | místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž. \* Když vykonal očistu od hříchů, | zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti.

### *Druhé čtení*

Z velikonočních listů svatého biskupa Atanáše

Slovo, které se pro nás stalo vším, je nám nablízku. Je to náš Pán Ježíš Kristus, ten, který slibuje, že bude stále s námi. Vždyť přece říká: Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa. A stejně jako je naším pastýřem, veleknězem, cestou a branou a stal se pro nás vůbec vším, právě tak je i naším svátkem a slavností, jak říká Apoštol: Vždyť náš velikonoční beránek Kristus je už obětován, ten, který byl očekáván. Ale zazářil nám také jako odpověď na prosby žalmisty volajícího: Radosti má, vytrhni mne z obležení nepřátel. To je pravá radost a to je skutečná slavnost: zapuzení všeho zla; každý má k takové radosti dospět, a proto musí žít bezúhonně a mít stále na paměti pokoj bázně Boží.

Tak také žili svatí: po celou dobu svého života se radovali jako ve svátek. Jeden z nich, blažený David, vstával ne jednou, ale sedmkrát za noc a v modlitbách vzýval Boha. Jiný zase, veliký Mojžíš, jásal a zpíval hymny a chvály za vítězství nad faraónem a nad těmi, kteří Hebrejce utlačovali těžkou robotou. A konečně další, jako veliký Samuel nebo blažený Eliáš, s opravdovou radostí konali posvátnou bohoslužbu. Svým dobrým životem dosáhli svobody a účastní se nyní nebeské slavnosti; radují se ze svého někdejšího putování po zemi stínů a znají již, jaký je rozdíl mezi skutečností a předobrazem.

Jakou cestou se však při nynější slavnosti dáme my? a když se blížíme k tomuto svátku, koho budeme mít za vůdce? Jistě nikoho jiného než toho, jehož společně nazýváme svým Pánem, Ježíše Krista, neboť on sám říká: Já jsem cesta. On je ten, který na sebe vzal hřích světa, jak praví svatý Jan. On očišťuje naše duše, jak o tom jinde mluví prorok Jeremiáš: Stoupněte si na začátku cest a dívejte se, ptejte se, která cesta je dobrá, a na ní najdete obnovení svých duší.

Když byli nečistí kdysi pokropeni krví kozlů a posypáni popelem z jalovic, mohli být očištěni pouze tělesně. Nyní však milost Božího Slova očišťuje každého v plnosti. Půjďme-li za tímto Slovem, můžeme již zde jakoby v předsíních nebeského Jeruzaléma předem připravovat onen věčný svátek. Stejně jako svatí apoštolové, kteří následovali svého vůdce Spasitele tak, že byli a dosud jsou učители této milosti. Vždy říkali: My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou. Podobně i my následujeme Pána; a jeho svátek neslavíme pouze slovy, ale i skutky.

**Responsorium**

Srov. Žid 6, 20; Jan 1, 29

- Ř. Jako předchůdce vstoupil pro nás do svatyně beránek bez poskvrny. \*  
Stal se veleknězem podle řádu Melchizedechova na věčné věky.
- Ů. Hle, Beránek Boží, | který snímá hříchy světa. \* Stal se veleknězem  
podle řádu Melchizedechova na věčné věky.

Kantika na str. 33.

**Evangelium**

Slova svatého evangelia podle Matouše

21, 33–46

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: † „Poslyšte jiné **podobnosti**: \* *Byl jeden hospodář † a ten vysázal vinici. ■ Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a **vystavěl strážní věž**, \* pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. ■ Když se přiblížilo **vinobraní**, \* poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní **výtěžek**. ■ Ale vinaři jeho **služebníky popadli**, \* jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. ■ Hospodář poslal tedy jiné služebníky, † ještě ve větším **počtu než poprvé**, \* ale naložili s nimi **zrovna tak**. ■ Naposled k nim poslal **svého syna**; \* *myslel si: „Na mého syna budou mít ohled.“* ■ Když však vinaři uviděli syna, † řekli si **mezi sebou**: \* „To je **dědic**. ■ *Pojďte, zabijme ho, † a jeho dědictví bude naše!*“ ■ A **popadli ho**, † vyhnali ven z vinice a **zabili**. ■ *Až pak přijde pán té vinice, †; co asi s těmi vinaři **udělá**?*“ ? *Odpověděli mu: † „Krutě ty **zlosyny zahubí** \* a svou vinici pronajme jiným vinařům, † kteří mu budou ve svůj čas **odvádět výtěžek**.“* ■*

Ježíš jim řekl: † „**Nečetli jste nikdy v Písmu**: \* „*Kámen, který stavitelé **odvrhli**, † stal se kvádrem **nárožním**. ■ Učinil to **Pán** † a v našich očích je to **podivuhodné**?*“ ■ *Proto vám **říkám**: † **Vám bude Boží **království odňato** \* a bude dáno **národu**, † který ponese jeho **ovoce**. ■ A **kdo** na ten kámen padne, **ten se potluče**, \* a na koho padne, **toho rozdrť**.“*** ■

*Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho **podobnosti**, \* poznali, že mluví o nich. ■ Hleděli se ho **zmocnit**, † ale **měli strach z lidu**, \* protože lidé ho považovali za **proroka**. ■*

**Závěrečná modlitba**

Modleme se. † Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za **spásu světa**; ° dej nám svou **milost**, † abychom i my milovali své bratry a **zůstávali v tvé lásce**. ° Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho **Pána**, † neboť on s tebou v jednotě **Ducha svatého** ° žije a kraluje po všechny věky věků.



## KANTIKA

*Antifona ke kantikům*

AG 442

*Máš moc, Pane, vyrvat nás z ruky smrti, vysvobodit nás, Bože náš. Srov Dan 3, 88*

VIIIIG

**P**otens es, Dómine, erípere nos de manu mortis: liberáre

nos, De-us noster.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*

*Ā.* Dej, ať se k tobě vrátíme, Pane, †|| a my se vrátíme. | Obnov naše dny jako kdysi.

**1. kantikum**

Jer 14, 17-21

*Nářek lidu v době hladu a války**Přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangeliu.**(Srov. Mk 1, 15)*

**Kéž by** mé oči ronily slzy bez přestání, \* **ve dne v noci:**

neboť velikou pohromou je stížena panna, dcera mého lidu, \* ranou přebolestnou.

Vyjdu-li na pole, hle, pobití **mečem**, \*  
vejdu-li do města, hle, zmoření **hladem**.

Prorok i kněz odcházejí \* do neznámé země.

Což jsi nadobro zavrhl **Judu** \* a Sión se zhnusil **tvé duši**?

Proč jen jsi nás tak **bil**, \* že už není **vyléčení!**

Čekáme záchranu, a záchrana **nikde**, \*  
zhojení ran, a **hle, zděšení!**

Pane, poznáváme svoje nepravosti † i bezbožnost našich **otců**, \*  
že jsme zhřešili **proti tobě**.

Pro své jméno nás nevydávej v **potupu**, †  
nenech zhanobit trůn své **slávy**, \*  
rozpomeň se, a neruš svou **smlouvu s námi**.

Sláva Otci i Synu \* i **Duchu svatému**,

jako byla na počátku i nyní i **vždycky** \*  
a na věky **věků. Amen.**

## 2. kantikum

Ez 36, 24-28

**Bůh obnoví svůj lid***Budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem.*

(Zj 21, 3)

Vezmu vás z **národů** † a shromáždím ze všech **zemí**, \* a přivedu do **vaší země**.

Vyleji na vás čistou **vodu** † a očistíte se od všech vašich **nečistot**, \* a ode všech vašich **model vás očistím**.

Dám vám nové **srdce** \* a nového ducha vložím do vašeho **nitra**, vezmu z vašeho těla srdce **kamenné** \* a dám vám **srdce z masa**.

Svého ducha vložím do **vás** † a učiním, abyste chodili v mých **příkázáních** \* a dbali na má ustanovení a **konali** je.

Budete bydlet v zemi, kterou jsem dal vašim **otcům**, † a budete můj **lid** \* a já **budu váš Bůh!**

Sláva Otci i **Synu** \* i **Duchu svatému**, jako byla na počátku i nyní i **vždycky** \* a na věky **věků**. Amen.

## 3. kantikum

Pláč 5, 1-7.15-17.19-21

**Modlitba utiskovaného**

*Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle.*

(2Kor 4, 10)

Vzpomeň si, Pane, co nás **potkalo**, \* podívej se a viz **naši potupu!**

Naše dědictví připadlo **cizincům**, \* naše domy **neznámým lidem**.

Jsmo sirotci, **bez otce**; \* naše matky jsou **jako vdovy**.

Peníze dáváme za to, že pijeme svou **vodu**, \* za své dříví **musíme platit**.

Na krku máme jařmo, jsme pronásledováni, \* už nemůžeme dál a oddech **pro nás není**.

Podáváme ruku **Egyptu**, \* **Asýrii**, abychom se **nasytili chlebem**.

Naši otcové zhřešili: už **nejsou**, \* a my neseme jejich **provinění**.

Ze srdce nám vymizela **radost**, \* náš tanec se **změnil v zármutek**.

Věvec nám spadl **z hlavy**. \* Běda nám, **neboť jsme zhřešili!**

A proč naše srdce **stůně** \* a proč se nám **zatemňují oči?**

Ale ty, Pane, **zůstáváš navždy**; \* tvůj trůn **přetrvává z věku do věku!**

Proč bys na nás měl na věky **zapomenout**, \* opustit nás až do **konce života?**

Dej, ať se k tobě vrátíme, Pane, a my se **vrátíme**. \* Obnov naše dny **jako kdysi**.

Sláva Otci i Synu \* i *Duchu sva-* jako byla na počátku i nyní i **vždyc-**  
tému, | *ky* \* a na věky *věků*. Amen.

VIII G

**P**otens es, Dómine, erípere nos de manu mortis: liberáre

nos, De-us noster.

*Pokud se antifona nezpívá chorálně:*

*A.* *Dej, ať se k tobě vrátíme, Pane, †* | a my se **vrátíme**. | Obnov naše dny **jako kdysi**.